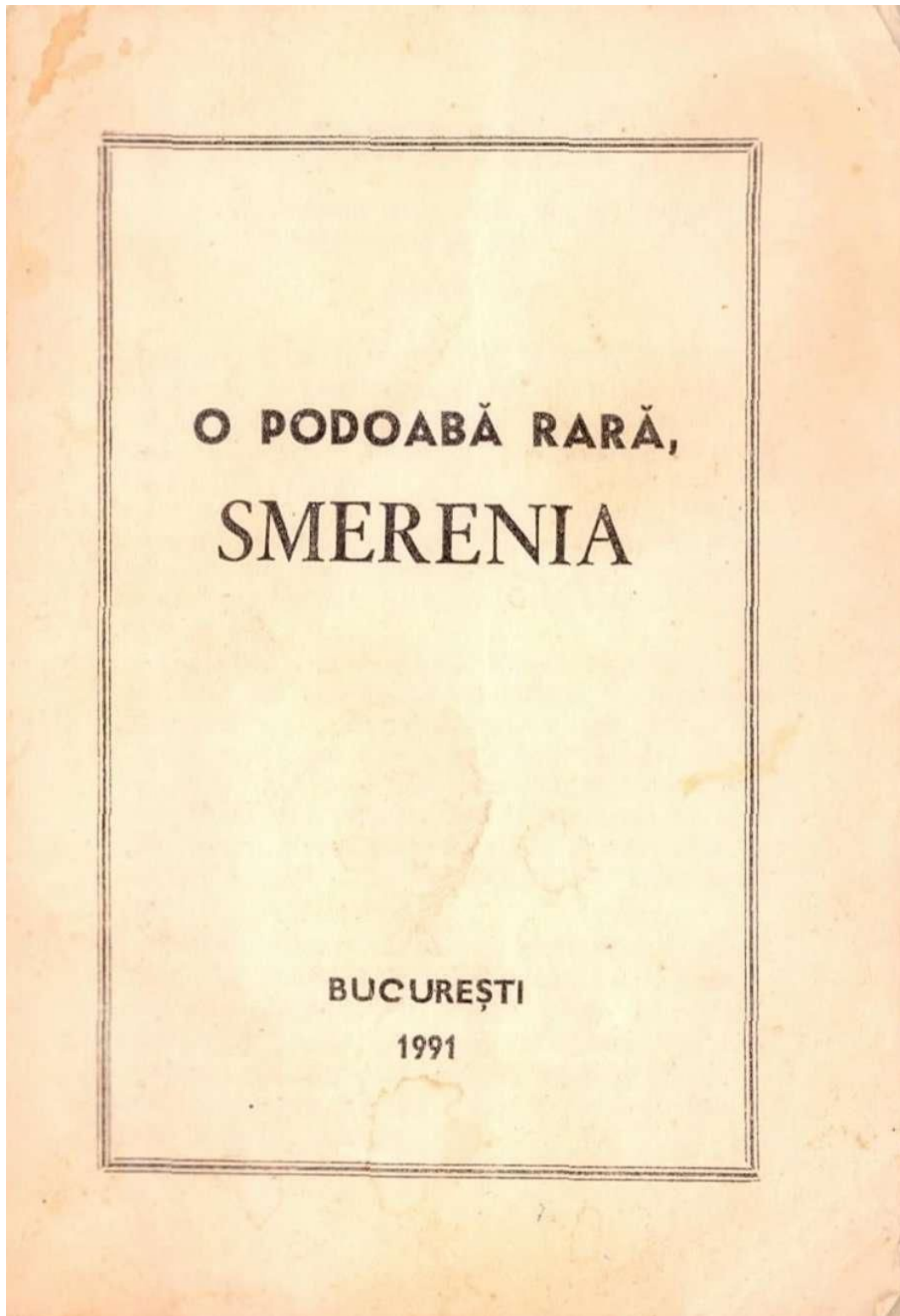

SMERENIA

„Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima” (MATEI 11.29)

Să înveți să fii smerit nu este un lucru ușor. În școala oamenilor, smerenia nu se învață; ea nu se învață decît în școala Domnului Isus. Totuși, chiar între sfinții lui Dumnezeu, smerenia este o podoabă rară. Cît de rari sînt oamenii smeriți cu adevărat! Multe lucruri i-a învățat Domnul Isus pe ucenicii Săi, cînd era cu ei pe pămînt; cel mai greu lucru a fost smerenia; și nu l-au învățat, cu toate că au fost cu El mai bine de trei ani.

Augustin, fiind întrebat odată care este cea dintîi și cea mai frumoasă virtute, a răspuns: „Smerenia”. — „Dar a doua care este?” l-au întrebat mai departe — „Smerenia” a răspuns el. — „Și a treia?” — „Smerenia” a răspuns el din nou. Și avea dreptate, căci dacă sîntem în adevăr smeriți, avem toate virtuțile și mari binecuvîntări ne sînt date. **Domnul dă har celor smeriți.**

Bunyan zicea, însă, că este greu să se pogoare cineva în valea umilinței, fiindcă drumul într-acolo este prăpăstios și poteca pietroasă; însă, odată ajunși acolo, găsim că valea este frumoasă și foarte roditoare. Nimeni nu va pune la îndoială acest lucru, fiindcă oricui îi place smerenia, chiar și celui nelegiuit.

Iarba este un simbol al smereniei. Domnul a făcut-o pentru cel mai de jos serviciu: s-o mănînce vitele. Dacă o calci în picioare, ea se ridică iarăși; și, cu cît o tai mai des, cu atît crește mai repede. Și, totuși, cît de minunată este iarba în frumusețea ei!

Ploi mari cad pe piscurile munților și, totuși, piscurile rămîn adesea neroditoare, pentru că apa se scurge în văi, făcînd, astfel, roditoare locurile de jos. Cînd cineva este mîndru, harul lui Dumnezeu poate să vină peste el, dar el rămîne tot uscat și gol; pe cînd acela care, prin îndurarea lui Dumnezeu, este smerit cu duhul, primește binecuvîntare.

Toate virtuțile pot fi imitate; omul se poate preface că este credincios, că este plin de iubire, de nădejde, dar să se prefacă a fi smerit, greu izbutește. Smerenia falsă este repede descoperită.

Spicele pline cu boabe de grîu își pleacă ușor capul — cu cît au mai multe boabe, cu atît se pleacă mai mult — pe cînd cele seci țin țanțoșe capul în sus. Ciocîrlia se înalță foarte sus, dar își face cuib foarte jos, pe pămînt. Privighetoarea cîntă frumos, dar numai cînd este ascunsă, în singurătate și în noapte. Crengile care au mai multe roade se îndoie mai mult. Corabia mai mult încărcată se afundă mai mult în apă. Tot așa, cel mai sfînt creștin este și cel mai smerit.

Cea mai dezgustătoare priveliște o dă omul care se preface a fi smerit. Într-adevăr, oricine poate să intre în rîndul celor ce se pocăiesc, dar, curînd, se va vedea dacă nu a fost la el decît prefăcătorie. El poate să se arate evlavios și să spună cuvinte mari: «Am fost răstignit împreună cu Hristos, am murit împreună cu Hristos, am fost îngropat împreună cu Hristos» și, totuși, în inimă, să fie

îngrozitor de mîndru. O femeie îi spunea unei prietene a ei, că ea a murit în totul împreună cu Domnul Hristos; dar, acea prietenă i-a răspuns: «Lucrul acesta se va vedea în zilele care urmează». Și ce s-a văzut? Că acea femeie spunea *numai* vorbe mari, iar înlăuntrul ei era egoistă, mîndră, încăpățînată și supărăcioasă.

Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „*să fii împodobiți cu smerenie*” (1 Petru 5.5) sau să ții strîns smerenia, cum ții strîns o haină în jurul trupului. Căci se întîmplă, adeseori, cu smerenia cum s-a întîmplat cu acel balon francez. Balonul era gata să se înalțe. Două sute de oameni îl țineau. Cînd, deodată, a venit un vînt mare și l-a smuls din mîna lor. A dispărut; și dispărut a fost pentru totdeauna. Furtuni *ce* s-au ridicat din iad au răpit multora smerenia. Iată de ce trebuie ținută strîns. Adam, înainte de cădere, a fost smerit, dar, șarpele a izbutit să-i fure smerenia. Vorba aceasta: „*veți fi ca Dumnezeu*” a fost lațul pe care diavolul l-a aruncat de gîtul smereniei celui dintîi om și, astfel, i-a furat această podoabă aleasă. Și astăzi, șarpele cel vechi tot așa face și, din nefericire, deseori izbutește.

Ioan Botezătorul

Unul dintre cei mai smeriți oameni a fost Ioan Botezătorul. Cînd au trimis la el să-l întrebe, dacă este Ilie sau unul dintre prooroci, a răspuns scurt: „nu”. Dar, la acest „nu”, el ar *fi* putut să adauge cîteva cuvinte de laudă cu privire la persoana sa și să spună: «Sînt fiul bătrînului preot Zaharia. N-ați auzit nimic de chemarea mea, ca prooroc al Celui-Prea-Înalt? Am botezat atîția oameni. Lumea n-a văzut, încă, pe nimeni care să aducă la pocăință atîta popor cît am adus eu». Așa ar fi răspuns mulți clin ziua de astăzi. Oh, cînd auzi vorbe lăudăroase și vezi pe unii dintre cei ce lucrează pentru împărăția lui Dumnezeu îngîmfîndu-se, te rușinezi tu pentru ei. Unde este smerenia?

Cînd a fost întrebat: „(Tu) *cine ești?*”, Ioan Botezătorul nu a spus: «Sînt unul dintre cei mai mari vestitori ai Cuvîntului; poporul vine la mine cu miile». El a spus atît: „*Eu sînt glasul celui ce strigă în pustie*”. Deci, numai un glas. Nici un cuvînt despre chemarea și faptele lui mari. *Aceasta este smerenia!* Puterea lui Ioan nu a stat în îmbrăcăminte (haina de păr de cămilă), nici în hrana lui (lăcuste și miere sălbatică). Dar, atunci, în ce a stat? Evanghelistul Marcu ne dă esența uneia din predicile lui Ioan Botezătorul: „*După mine vine Cel ce este mai puternic decît mine, căruia eu nu sînt vrednic să mă plec să-I dezleg curelele încălțămintelor*”. Aici este taina puterii lui. Oamenii Îl socoteau pe Domnul Hristos drept un înșelător, fiul tîmplarului; Ioan Botezătorul se bucura, însă, de o mare trecere în fața lor. Tot poporul se ducea la Ioan Botezătorul. Ba, chiar împăratul Irod a luat parte la adunările lui. Totuși, Ioan Botezătorul îi îndreaptă pe toți la Domnul Isus. Mai tîrziu, cînd ucenicii lui i-au adus știrea că toți se duc după Domnul Isus, Ioan Botezătorul a spus: „Omul poate primi decît ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sînteți martori că am zis: „Nu sînt eu Hristosul, ci sînt trimis înaintea Lui.

Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult, când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez". Iată smerenia! Adevărata smerenie socotește pe altul mai presus de sine. Cum stă lucrul cu noi? În anii din urmă, am sporit noi în smerenie și am scăzut în iubirea de sine, în egoism, în mândrie? Un om, care se socotea rob al Domnului Hristos, a zis odată că ar socoti drept o jignire, dacă cineva nu i-ar zice așa cum se cuvine, după numele pe care-l are. Oh, acești „oameni cu titluri" nu au pic de smerenie în inima lor. Tot așa stă lucrul și cu noi? Am fi noi jigniți, dacă cineva nu ne-ar numi așa cum dorim? Ioan Botezătorul nu umbla nici după titluri, nici după decorații, nici să fie pe placul unuia sau altuia, fie acela chiar Irod împăratul. Adevărata smerenie nu caută nimic pentru sine. „Eu trebuie să mă micșorez. Dar, tocmai în aceasta stă taina îndrăzelii lui. El a putut să pășească înaintea lui Irod și să-i spună adevărul în față: «Nu-ți este îngăduit s-o ai de nevastă" pe soția fratelui tău.»

De ce atîția oameni, care se fălesc cu titluri, nu au puterea de a spune adevărul? Pentru că le lipsește smerenia.

Apostolul Pavel

Un alt om smerit este apostolul Pavel. În epistola 1 Corinteni 15.8 -9. el spunea „*După ei toți, ca unei stîrpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sînt cel mai mic dintre apostoli; nu sînt vrednic să port numele de apostol...*" — „*Cel mai mic dintre apostoli*" - aceasta este smerenie. Mai târziu, în altă epistolă, Pavel se așeza și mai jos: „*Da, mie, care sînt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta...*" (Efeseni 3.8). Iar spre sfîrșitul vieții, s-a pogorît și mai jos, căci, vorbind despre păcătoși, scria: „*O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvîntul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu" (1 Timotei 1.15).* Așadar, întîi se numește *cel mai mic dintre apostoli*, după aceea *cel mai neînsemnat dintre toți sfinții* și, la sfîrșit, *cel dintîi dintre păcătoși*. Și, acestea, nu erau numai vorbe, ci adevăr rupt din inimă. — Ah, din nefericire, noi cunoaștem acest fel de vorbire, cînd cineva vorbește atît de mîngîios și de dulce despre sine însuși, dar nu este la mijloc decît nesinceritate și prefăcătorie! Unii, iscăbind scrisori, nu se sfîesc să adauge „cel mai mic dintre frați", cu toate că același om ține ca toți să asculte de el.

Cînd Domnul Isus a intrat în Capernaum și vorbea cu ucenicii Săi despre patimile și moartea care-L așteptau, între ucenici s-a iscat o neînțelegere: care să fie socotit ea fiind cel mai mare. Cînd a fost singur cu ei, Domnul le-a dat o lecție neuitată. El i-a întrebat. „Despre ce vorbeați între voi pe drum?" Cît de uluiți se vor fi uitat ei atunci unul la altul! «Care să fie socotit ca fiind cel mai mare?» Adunări, societăți, tovărășii s-au spart din pricina aceasta. Ei bine, Domnul Hristos îi învață pe ucenici smerenia, căci luînd un copil și punîndu-l în mijloc, le-a zis: „[Dacă] nu vă veți face ca

niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor. Cine este cel mai mic între voi, acela este mare". Ce-i învață Domnul pe ei, ne învață și pe noi.

În seara când au mâncat împreună mielul de Paște, Învățătorul S-a sculat de la masă, S-a încins cu un ștergar, a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. Ce minunată pildă de smerenie! » Voi Mă numiți: „Învățătorul și Domnul”, și bine ziceți, căci sînt... Eu v-am dat o pildă... robul nu este mai mare decît domnul său."

Să privim la Domnul Isus și să învățăm de la El blîndețea și smerenia! În faptul că S-a născut în mare sărăcie, că a fost supus părinților pămîntești, că a trăit o viață retrasă, timp de treizeci de ani — unde a fost prieten cu cei săraci și disprețuiți — că S-a supus, în totul, voiei Tatălui — în toate acestea, strălucea frumos smerenia, care și-a găsit deplina ei înfăptuire în moartea de pe cruce. Harul Domnului Isus poate să facă, din niște ucenici mîndri, niște apostoli smeriți.

Uitați-vă la apostoli, după sărbătoarea Cinci- zecimii. Ce schimbare mare s-a petrecut cu ei atunci, prin pogorîrea Duhului Sfînt! Matei a scris Evanghelia care-i poartă numele, dar, el a rămas în umbră. El a povestit ce a făcut Petru și Andrei, dar, despre sine însuși, a vorbit ca de „vameșul”. El a arătat cum aceștia au lăsat totul, ca să-I urmeze Domnului Isus, dar, *că* el este acela, care a dat Mîntuitorului o masă, nu spune. *Evanghelia după Marcu* este, pe cît se pare, o așternere pe hîrtie a celor vorbite de Petru. Totuși, vedem în ea lucruri care numai spre cîntărea lui Petru nu sînt; iar lucrurile care ar fi putut să-i fie spre laudă, nu sînt spuse. Cum a umblat Petru pe apă, nu spune; dar, cum s-a lepădat Petru, spune amănunțit.

Cunoscutul misionar Carey a fost poftit, odată, de guvernatorul Indiei, la masă. Acolo mai erau poftiți și oameni bogați (milionari) și ofițeri din societatea înaltă. Mulți se uitau cu dispreț la misionarul simplu. Unul dintre domnii de la masă a zis: «Pe cît știu eu, acest Carey, înainte de a fi misionar, a fost cizmar». «— O, nu», a zis Carey, «am fost numai cîrpaci; dar nu mi-e rușine de meseria mea.»

IOSIF

Iosif este, de asemenea, o pildă de smerenie. El s-a uitat, într-o zi, la fețele celor închiși împreună cu el și i-a întrebat: „*Pentru ce aveți o față așa de posomorîță azi?*” Ei i-au istorisit visele și și-au arătat părerea de rău că nu este nimeni care să le tîlmăcească. Atunci, Iosif a spus: „Tîlmăcirile sînt ale Lui Dumnezeu. Istorisiți-mi dar visul vostru”. *Cînd a fost înaintea lui Faraon, acest împărat i-a vorbit:* „Am aflat că tu tîlmăcești un vis, îndată după ce l-ai auzit”. *Ce vorbă măgulitoare! Cîți nu s-ar fi îngîmfat atunci! Dar, Iosif învățase în închisoare smerenia.* „I-au strîns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare, pînă la vremea cînd... l-a încercat Cuvîntul Domnului”. (*Psalmul 105.18—19*). *Ce răspunde el Majestății Sale:* „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!”.

Aceasta este smerenie! Smerenia nu se încrede în ea însăși, ci se încrede în Dumnezeu. **Un** altul, negreșit că ar fi răspuns lui Faraon: «Majestate, dacă ați trimis după mine, să știți că ați nimerit tocmai la acela care trebuia. Istorisiți-mi visurile și vi le voi tălmăci».

Te întristezi când **auzi** pe unii credincioși cum se mai laudă.

David

David este de asemenea, o pildă de adevărată smerenie. Când alungat pe Iebusiți din Ierusalim, a avut dorința să găsească acolo un loc pentru chivotul lui Dumnezeu. În ziua când chivotul a fost adus la Ierusalim, David juca înaintea lui; însă, soția lui, Mical, l-a disprețuit și l-a mustrat, pentru că s-a înjosit în fața poporului. Ce zice David? „Vreau să mă arăt și mai de nimic decât de data asta” (2 Samuel 6.22). Așa ceva nu poate să facă decât un om smerit.

Cum a răspuns el în împrejurarea cu Șimei? Acest om a blestemat pe David, însă David a zis: „Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis”.

În nici unul dintre psalmii săi, David nu cântă biruința asupra uriașului Goliat, ca nu cumva să însemne laudă de sine.

SEMNELE ADEVĂRATEI SMERENII

1. SMERENIA NU ESTE SUPARACIOASĂ

Unde domnește supărarea, se bucură duhul mândriei. Adevărata smerenie rabdă, ca o oaie la tăiere. Ea nu țipă și nici nu vorbește de rău, bîrfind; la ea supărarea este, într-adevăr, dată uitării. Ah, ce pagubă mare este când copiii lui Dumnezeu se supără, îndată ce dau peste ceva ce nu le este pe plac! Ei încep, atunci, să murmure și să se răzvrătescă. Inimi frînte și zdrobite, în care să locuiască Dumnezeu, lipsesc așa de mult!

2. SMERENIA SE CERCETEAZĂ PE SINE.

"Pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în credință," (2 Corinteni 13.5).

"Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși" (1 Corinteni 11.28).

Cînd te cercetezi pe tine însuți, te pleci înaintea Dumnezeul tău și-L rogi: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile! Vezi dacă sînt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei" (Psalmul 139.23—24).

Dumnezeu dă atunci lumină. El nu lasă în întuneric pe copiii Lui, care îndrăznesc să vină în lumina Lui. De ce mulți nu pot să deosebească duhurile și se lasă duși încoace și ia colo de felurite duhuri? Pentru că nu se cercetează pe ei înșiși; iar cercetarea de sine lipsește, pentru că lipsește adevărata smerenie. Smerenia adevărată nu lasă să treacă o zi, fără să se cerceteze pe sine însăși.

3. SMERENIA SE JUDECA PE SINE ÎNSĂȘI.

Unde este cercetare de sine, acolo este și judecată de sine.

„Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați” (1 Corinteni 11.31). Mulți cad sub judecata lui Dumnezeu, din pricină că nu s-au judecat singuri. Un frate n-a veghiat și a căzut în păcat. El scria, după aceea, o scrisoare, în care își mărturisea păcatele, în mod direct. Era o inimă deschisă; iar o inimă deschisă (sinceră) este un semn al adevăratei smerenii. Când David, după numărătoarea poporului, a avut să întâmpine judecățile lui Dumnezeu asupra poporului, a fost foarte apăsător. El sta lângă aria lui Aravna, Iebusitul și se uita cum poporul era secerat de molimă. Atunci a lovit în el însuși. **„Eu sînt vinovat: dar oile acestea, ce au făcut?”** (2 Samuel 24.17). Iată judecata de sine. De aceea, nu este de mirare că îngerul Domnului a trebuit să-și bage sabia în teacă. Când cineva se judecă pe sine însuși, **nu**-și mai micșorează vina. El spune lui **Dumnezeu**: «Așa am fost, ai milă de mine, după îndurarea Ta!».

4. SMERENIA SE PREȚUIESTE DREPT, PE EA ÎNSĂȘI.

Apostolul Pavel scria: " Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decît se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia" (Romani 12.3).

Smerenia se ține mereu în dreaptă măsură și în supraveghere. Cu ce măsură se măsoară ea?

Să ne uităm la cîntarea Anei. Lucrul cel mai de preț din cîntarea ei este cuvîntul cu care își zugrăvește singură viața. „El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică clin gunoi pe cel lipsit, ca să-i pună să șadă alături cu cei mari și le dă de moștenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă" (1 Samuel 2.8).

Cine are simțiri cumpătate despre sine, acela nu uită de unde vine. El era un sărman și un lipsit, care n-avea nimic bun; harul lui Dumnezeu l-a găsit în praf și în gunoi, și l-a așezat printre cei mari ai poporului.

5. SMERENIA SE LASĂ NEBĂGATĂ ÎN SEAMĂ.

Cît de urîcioși ni se arată (în Numeri 12) fratele și sora lui Moise: „Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise, din pricina femeii etiopiene, pe care o luase el de nevastă... Și au zis: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?” Și Domnul a auzit-o". Oh, cîtă vorbire despre unul și despre altul, împotriva unuia și împotriva altuia! Sora și fratele lui Moise vorbeau împotriva fratelui lor, din pricina femeii etiopiene, pe care o luase Moise de nevastă. Și pe atunci negrii erau disprețuiți, cum sînt și astăzi. Dar, ce-o privea pe Maria și ce-l privea pe Aaron, că Moise și-a luat o astfel de nevastă?

Cît de trist este cînd, copiii lui Dumnezeu se amestecă în treburile altora și nu-și văd de treburile lor! Decît s-ar apuca să măture gunoiul din fața ușii altuia, mai bine și-ar mătura gunoiul din fața ușii lor. Aceasta nu este smerenie.

Maria și Aaron vorbeau împotriva lui Moise și din pricină că se simțeau lăsați mai la urmă. „Nu vorbește oare Dumnezeu și prin noi?”

Simțământul amar pe care-l ai, când te vezi lăsat mai la urmă, înseamnă lipsă de smerenie. De ce nu ești bucuros, când ești lăsat mai la urmă? De ce nu iei locul care ți se dă sau de ce nu iei, tu, singur, locul cel mai de la urmă? „Cine se smerește va fi înălțat”. Dumnezeu te înalță la vremea Sa. Dacă am învăța să ne plecăm sub mîna cea tare a lui Dumnezeu, atunci nu ne-ar mai păsa că nu sîntem băgați în seamă. Aceeași istorie o găsim la Core (Numeri 16). Împreună cu alți 250 dintre fruntașii adunării copiiiilor lui Israel s-au răsculat și au vorbit împotriva lui Moise și Aaron, și le-au zis: „Destul! căci toată adunarea, toți sînt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?” S-a ridicat, oare, Moise mai presus de adunarea Domnului? Nu i-a dat, oare, Dumnezeu locul pe care-l avea? Oh, șiretenie! Ei nu voiau să stea mai jos, acolo, unde-i așezase Dumnezeu și găsesc vină lui Moise că s-a așezat mai sus.

A judeca pe altul pentru un păcat, în care tu însuți trăiești, este un lucru rușinos. Și de cîte ori se întîmplă acest lucru! Am întîlnit credincioși plini de invidie, fiindcă se simțeau ne băgați în seamă. Iată un lucru foarte trist și o dovadă sigură că cineva nu este smerit. De aceea, Dumnezeu trebuie să dea lovituri adînc simțite, pînă cînd acești oameni mîndri sînt determinați să ia, în sfîrșit, locul cel mai de jos.

6. SMERENIA PRIMEȘTE SĂ I SE SPUNĂ LUCRURI ORICÎT DE GRELE.

Un smerit rob al lui Dumnezeu primește să i se spună orice, chiar de către un copil. El cercetează toate, le duce înaintea lui Dumnezeu și ia, apoi, învățătură de la Domnul lui. El nu se crede prea învățat. Nu este disprețuitor față de nimeni care are să-i spună ceva. Cît de mare este această noblete! Cît de bine îi stă să fie smerit unui rob al lui Dumnezeu!

În **2 Cronici 25** citim despre Amația că a părăsit pe Dumnezeu și a adus tămîie altor dumnezei. Domnul S-a aprins de mînie împotriva lui și a trimis un prooroc la el să-i **spună: „Pentru ce ai căutat pe dumnezeii poporului acestuia (Edom), cînd ei n-au putut să-și izbăvească poporul din mina ta?”** Ce a făcut atunci împăratul? A dat proorocului un răspuns disprețuitor și aspru: **„Oare te-am făcut sfetnic al împăratului? Pleacă! Pentru ce vrei să fii lovit?”** Proorocul a fost silit să înceteze. El a voit să înștiințeze pe împărat, dar acesta i-a poruncit să tacă. Totuși, a izbucnit și a zis: **„Știu, acum, că Dumnezeu a hotărît să te nimicească”.**

Omul, care nu primește să i se spună, este părăsit de Dumnezeu. Mai curînd sau mai tîrziu, el va fi nimicit de Dumnezeu.

Aceeași stare de suflet o găsim la Ozia (2 Cronici 26). El a intrat în templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii. Când preoții i-au zis: „N-ai drept, Ozia, să aduci tămâie Domnului!", Ozia s-a mimat. El n-a primit să i se spună nimic. Curînd, a venit peste el judecata lui Dumnezeu: a fost lovit cu lepră și a murit lepros.

Oh, primiți să vi se spună orice! Chiar dacă, ceea ce vi se spune, este, pentru voi, o doctorie amară și chiar dacă trebuie să vărsați lacrimi luînd-o, primiți, totuși, să vi se spună! Mergeți pe calea smereniei și Dumnezeu vă va înălța la vremea Sa.

7. SMERENIA ESTE SUPUSA.

„Cei mai tineri să fie supuși celor bătrîni; și toți laolaltă, în legăturile dintre ei, să fie împodobiți cu smerenie". Fiecare să socotească pe altul mai presus de sine însuși. Unul să dea întîietate altuia. Ce frumos este într-o casă, unde locuiește duhul smereniei, unde nici unul nu zice despre bunurile lui: «Sînt ale mele», unde nici unul nu pretinde să fie bine văzut, unde totul este făcut spre slava lui Dumnezeu, unde fiecare se uită pe sine însuși și unde este supunere în Duhul Domnului Hristos!

Să învățăm să fim smeriți! Domnul Isus zice: „**Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima**". Să învățăm, deci, acest lucru în fiecare zi. Să fim smeriți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Dacă în noi este foame și sete după smerenie, atunci, prin aceasta, se face tot mai mult loc Duhului lui Dumnezeu. Nu vom mai dori după daruri care să izbească privirile (cum doreau Corintenii, după darul vorbirii în limbi), fiindcă, dacă avem adevărata smerenie, atunci totul ne va fi dat. Adevărata smerenie este curată, ea este pusă cu totul deoparte pentru Dumnezeu. Adevărata smerenie, însă, disprețuiește lauda de la oameni și nu ridică în slavă pe oameni, fiindcă ea știe bine că numai Dumnezeu este vrednic să fie lăudat.

Despre „o plantă senzitivă" un credincios scria: «suflarea mea a atins-o ușor; îndată, florile și-au plecat capul. Am pus mîna pe ea, și ea s-a veștejit». Așa este și cu smerenia. Ea este o plantă gingașă, căreia îi place să fie retrasă. Cine se măgulește singur cu vorba că urmează Domnului în deplină smerenie, se înșeală singur. Nu este adevărată smerenie, cînd gîndim despre noi înșine că sîntem mici; smerenie adevărată este atunci cînd uităm de noi înșine. Moise nu știa că fața lui strălucea. Îndată ce începem să vorbim de smerenia noastră, smerenia a și zburat.

O, de ne-ar împodobi Domnul pe toți cu această aleasă podoabă:

SMERENIA!